

Arrest

nr. 174 175 van 5 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Bathang (Ba, Bawa Chin: Batang) in de provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC).

In mei 2015 kwamen Chinese functionarissen naar uw dorp voor een meeting tijdens dewelke de dorpelingen een document met hun vingerafdrukken moesten ondertekenen. U wist niet wat in het document stond maar zette toch uw vingerafdrukken. Eens u vernam dat het een document tegen de dalai lama was, vroeg u het document terug. De functionarissen weigerden dit echter.

P. nam het document en scheurde het. U hielp het hem scheuren. C. verscheurde ook documenten. P. liep weg samen met de oudere mannen en vrouwen. De functionarissen riepen de politie op.

U en C. liepen weg. De autoriteiten arresteerden P. en enkele anderen. U en C. doken één dag en een nacht onder in een woud. Dan verbleven jullie twee nachten in een nomadenplaats. C. zou naar familie in Dondu gaan. U ging naar de oudere zus van uw grootvader in Gye(l)thang (Gyalthang, zie DVZ punt 31) waar u na een week aankwam.

U bleef daar ondergedoken tot aan uw vertrek uit Tibet.

Uw vader zocht geld voor u en op 19 juli 2015 verliet u Tibet. U vloog van Gyalthang naar Chengdu, provincie Sichuan. Vervolgens reisde u per trein en per auto naar Vietnam. U verbleef er een zeventien dagen. Dan vloog u naar Laos waar u drie à vijf dagen verbleef. Daarop vloog u naar Maleisië waar u twee dagen verbleef. U nam daarna het vliegtuig naar een u onbekend land waar u drie dagen verbleef. Vervolgens vloog u naar Spanje waar u een week verbleef. In Spanje nam u daarop het vliegtuig naar Frankrijk waar u overnachtte om dan per trein naar België te reizen. U kwam hier op 26 augustus 2015 aan.

Op 28 augustus 2015 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: enkele foto's van uzelf en familieleden, foto's van uw oude identiteitskaart (IK, 2001) en foto's, kopieën van jullie "hukou" (gezinsregistratieboekje, 2015), een kopie van een gezinssamenstellingsattest opgesteld door de politie (ongedateerd) en twee kopieën van een medische verzekering (2014 en 2016).

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat ik u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan verlenen. Evenmin komt u in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming. U hebt immers **noch uw identiteit, noch uw reisweg naar Europa, noch uw beweerde recent vertrek uit Tibet (meerbepaald tot mei 2015) aannemelijk gemaakt** en dit om onderstaande redenen. Ook aan uw asielrelaas kan op zich om verschillende redenen geen geloof worden gehecht.

Ten eerste legt u geen enkel origineel document voor dat uw identiteit en uw aanwezigheid in Tibet de laatste jaren duidelijk kan staven. Ik merk hier verder over op dat de foto's en kopieën van uw "hukou", IK gezinssamenstellingsattest en medische verzekeringen slechts enige bewijswaarde hebben voor zover ze een aannemelijk asielrelaas ondersteunen. Dat is hier, zoals onderstaand uiteengezet, niet het geval. Kopieën kunnen immers met knip- en plakwerk en foto's met softwareprogramma's gemakkelijk worden vervalst. Ik voeg er hier nog aan toe dat **u enkele keren werd gevraagd om de originelen van deze documenten te verkrijgen** waarop u telkens antwoordde dat u bang was uw familie te contacteren. U contacteerde uw familie nochtans wel om de door u neergelegde documenten in foto- of kopievorm te verkrijgen. **Uw verklaring dat u bang was om uw familie te contacteren komt dan ook stereotiep en ontwijkend over** (CGVS p. 1, 9).

Verder merk ik over de foto's en de kopieën van de "hukou" op dat **een heel deel ervan helemaal niet leesbaar** is. De kopie van het gezinssamenstellingsattest is evenmin helemaal leesbaar en bovendien onvolledig.

Ten tweede merk ik over **de foto's die u van uzelf in Tibet neerlegde, op dat ik er niet kan uit afleiden waar en wanneer die zijn genomen.** Ook bent u er niet echt duidelijk op herkenbaar. Hoe dan ook zeggen foto's niets over uw identiteit en identiteitsgegevens.

Ten derde merk ik over uw **persoonlijke "hukou"-pagina, het gezinssamenstellingsattest en de twee medische verzekeringen** op dat u **niet kon aangeven wat uw naam was in de Chinese taal** terwijl uw naam er op deze documenten enkel in het Chinees op staat vermeld. U verklaarde zelfs geen naam in de Chinese taal te hebben (CGVS p. 3), wat dus duidelijk niet overeenkomt met deze documenten. Bovendien sprak u zichzelf daarover tegen want, gevraagd om uw "hukou"-pagina aan te duiden, verklaarde u dat u geen Chinees kan lezen (CGVS p. 2) wat impliceert dat u er zich bewust van bent dat uw naam op uw "hukou"-pagina in het Chinees is vermeld. Bovendien bleek doorheen het gehoor voor het CGVS dat u, ondanks uw verklaring dat u zo goed als geen Chinees sprak (p. 5), **u wel vaak Chinese woorden gebruikte of ze begreep in de vraagstelling** waaronder het woord voor IK (p. 2), uw geboortedatum (p. 3), de administratieve niveaus in uw adres (pp. 3-4), de hoofdstad van uw provincie (p. 5), China (pp. 5, 9), de oppervlakte voor gronden (p. 5), het woord voor week (p. 7), Chinese merken van frisdranken (p. 7), het woord voor paspoort (p. 8), het woord voor motorvoertuig (p. 11), het woord voor controlepost (p. 11), het woord voor productiebrigade (p. 11) en het woord voor maandag (p. 12). **Dat u dan uw naam niet kent zoals die in de Chinese taal zou worden geschreven en gesproken en zelfs verklaart niet over een 'Chinese naam' te beschikken, komt in dit opzicht dan ook als uitermate ontwijkend over.** Opnieuw kan het CGVS hier vaststellen dat u geen duidelijk zicht blijkt te geven op uw werkelijke identiteit.

Ten vierde merk ik over de foto's van uw **oude IK** op dat de **informatie er op noch overeenkomt met uw verklaringen noch met de informatie vermeld op uw "hukou"-pagina.** Op uw IK staat als geboortedatum vermeld **22 maart 1984.** U verklaarde echter op **12 maart 1986 te zijn geboren** (DVZ

verklaring punt 4, CGVS p. 3). De geboortedatum op uw oude IK wijkt ook af van die op uw "hukou"-pagina die wel **12 maart 1986** vermeldt. Ook het **identiteitskaartnummer is op uw "hukou" en op de twee medische verzekeringen anders dan op uw oude IK**. Verder vind ik het ook bevreemdend dat u thuis nog over uw oude IK zou beschikken terwijl u vijf jaar geleden een nieuwe zou hebben verkregen en dus de oude niet zou moeten hebben ingeleverd (CGVS pp. 2). U geeft aldus geen zicht op uw identiteit. Nochtans is de identiteit een essentieel element in elke asielaanvraag en kan van een asielzoeker verwacht worden dat die daar zicht op geeft en éénduidige verklaringen over aflegt.

Ten vijfde merk ik op dat het feit dat u uw nieuwe IK niet kan neerleggen omdat de smokkelaar die zou hebben ingehouden een stereotiepe en ontwijkende verklaring is. Dit is zeker zo gezien uw verklaringen hierover onsamenhangend zijn. Zo verklaarde u enerzijds dat de smokkelaar uw nieuwe IK afnam bij uw aankomst in Antwerpen en anderzijds dat hij uw nieuwe Chinese IK meestal bijhield en aan u gaf telkens die moest worden getoond en hem dan terugnam. Uw Chinese IK moest u tonen in Chinese plaatsen. Dat houdt dus in dat u sinds het verlaten van de VRC uw Chinese IK niet meer hoefde te tonen en dan ook niet meer kan hebben teruggekregen. Die laatste vaststelling bevestigde u zelf door te stellen dat u na de laatste keer dat u uw Chinese IK toonde hem niet meer mocht bij u hebben (CGVS p. 8).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat me besluiten dat deze documenten uw identiteit en uw verblijf de laatste jaren in Tibet niet kunnen aantonen. Dit is nog meer zo gezien u ook, zoals hieronder uiteengezet, met uw verklaringen uw aanwezigheid in Tibet de laatste jaren niet aannemelijk heeft gemaakt. U bleek immers over heel wat daaraan verbonden zaken waarvan ik redelijkerwijs van een volwassen persoon kan verwachten dat hij ervan op de hoogte is niets of amper iets af te weten. Hierdoor vertonen de weinige zaken die u wel wist een ingestudeerd karakter óf u bent er op een andere manier van op de hoogte dan door een recente aanwezigheid in Tibet.

Zo verklaarde u **ten zesde**, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier **verkeerdelijk dat jullie, als landbouwersgezin, landbouwtaksen moesten betalen**. U specificeerde die zelfs als **jaarlijks twee en een halve zak tarwe** (CGVS p. 6). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier zijn de landbouwtaksen in heel de VRC, ook in Tibetaanse gebieden, **al jaren geleden afgeschaft**. Dat u daarvan niet op de hoogte bent, wijst er, in het licht van het feit dat de overheid toen voor landbouwers ook **flankerende ondersteunende maatregelen** doorvoerde, op dat u al geruime tijd geleden Tibet hebt verlaten.

Verder stel ik **ten zevende** vast dat u, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, verkeerdelijk verklaarde dat **een non van het Ba Choede-klooster zich vier jaar geleden in brand stak in Bathang** (CGVS pp. 9-10). Volgens deze informatie vond deze zelfverbranding **meer recentelijk** plaats en was het **de eerste zelfverbranding in het district Bathang**. Bovendien verklaarde u volgens deze informatie ook **verkeerdelijk dat ze de zelfverbranding niet overleefde**. Dit wijst er duidelijk op dat u toen niet langer in Tibet aanwezig was. Dit is des te meer zo omdat u deze informatie zou hebben vernomen van monniken van het klooster zelf en van andere mensen waardoor u toch duidelijk moest weten dat deze zelfverbranding meer recentelijk plaatsvond. Bovendien stel ik vast dat u de vraag, hoe u de informatie over deze non hebt vernomen, aanvankelijk verscheidene keren probeerde te ontwijken door te beginnen praten over passen voor monniken en nonnen en over het feit dat het strikt is voor nonnen en monniken.

Ten achtste merk ik op dat u amper op de hoogte was van de **veiligheids- en controlemaatregelen** die de autoriteiten namen na de Tibetaanse protesten van maart 2008. Uw antwoord beperkte zich tot dat er sinds 2011 aan controleposten identiteitskaarten worden gecontroleerd. U wist dit van medeburgers (CGVS p. 11). Voordien had u, een andere vraag ontwijkend (zie boven), tevens verklaard dat het strikter was geworden voor monniken en nonnen en dat er passen voor hen werden ingevoerd (CGVS p. 10). Meer kon u daar echter niet over verklaren. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier namen de autoriteiten echter **een hele rits veiligheids- en controlemaatregelen**. Bovendien blijkt uit deze informatie dat ook **in uw district Bathang heel specifieke maatregelen werden getroffen, zowel na de protesten als ook later, zoals o.a. na de zelfverbranding van de non** waar u naar verwees. Gezien u via contacten met monniken en medeburgers beperkt over andere zaken wel op de hoogte was, kan ik redelijkerwijs van u verwachten dat u over deze zaken beter op de hoogte bent indien u daadwerkelijk in deze periode nog in Tibet, VRC, aanwezig was.

Verder merk ik **ten negende** op dat u verder **geen belangrijke gebeurtenissen de laatste zes jaar in uw district, "xiang" (gemeente, verzameling dorpen) en dorp kon opgeven dan de zelfverbranding van de boven vermelde non** (CGVS pp. 9-10). Voor het feit dat die wel plaats vonden, verwijst ik o.a. naar bovenvermelde maatregelen in uw district Bathang. Uw antwoorden op de vraag naar **veranderingen de laatste zes jaar in uw district, "xiang" en dorp** beperkten zich dan weer tot dat er niet veel veranderd is, dat er geen grote veranderingen waren en dat rijke families motorvoertuigen kochten (CGVS p. 11). Dit zijn opnieuw stereotiepe en ontwijkende antwoorden. Deze verklaringen geven geen blijk van kennis

van recente zaken in Tibet en meer specifiek in uw regio van herkomst. Indien u asiel aanvraagt en verklaart recent van Tibet te komen, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u enige kennis heeft en minstens tracht zo volledig en goed mogelijk op de vragen te antwoorden die uw recent vertrek zouden moeten nagaan.

Ten tiende wist u ook niet wanneer **de laatste volkstelling** was in uw district en hoe die verliep. U verklaarde de verantwoordelijke van de productiebrigade dit normaal rapporteert aan de "xiang", maar zonder verder specifiek te zijn. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier verliep de laatste volkstelling echter **voor de eerste keer op een veel indringender manier** waardoor u daarvan zeker op de hoogte moet zijn geweest, indien u toen nog in Tibet aanwezig was. Immers werd deze volkstelling voorgesteld als zijnde 'de grootste mobilisatie' in verdestijds in de Volksrepubliek China. Dat die u ontgaan zou zijn, komt niet aannemelijk over.

Ten elfde legde u ook over uw verblijf in Tibet sinds u onderdook niet eensluidende verklaringen af. U verklaarde dat u onderdook bij familie in Gyalthang (Chin: Xianggelila, Zhongdian, provincie Yunnan, zie informatie). Enerzijds verklaarde u over die plaats dat die op een nacht van uw dorp lag (CGVS p. 13) en anderzijds dat u een week nadat u uw dorp ontvluchtte aankwam in Gyalthang. U verbleef daarbij eerst een dag en een nacht in een woud en twee dagen in een nomadenplaats (CGVS p. 12). Dat betekent volgens deze verklaringen dat Gyalthang op enkele dagen reizen van uw dorp ligt. Bovendien stel ik vast dat u niet kon aangeven of Gyalthang in uw district Bathang ligt of niet (CGVS p. 13), wat uitermate onwaarschijnlijk is indien u daar zou zijn geweest gezien Gyalthang niet alleen in een ander district is, maar zelfs in een andere Chinese provincie ligt.

Ten twaalfde legde u bij de DVZ (punt 31) en voor het CGVS (p. 13) hoogst onwaarschijnlijke verklaringen af over hoe u de VRC hebt verlaten vanuit uw schuiloord in Gyalthang. U verklaarde dat u van Gyalthang het vliegtuig nam naar Chengdu, de hoofdstad van uw provincie Sichuan. Van daaruit zou u dan met de trein naar Guangzhou (Canton, provincie Guangdong) in het zuidoosten van de VRC zijn gereisd om vervolgens met de trein naar Hongzhu te reizen alwaar u de auto nam naar Vietnam. Gezien, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, de provincie Yunnan aan Vietnam grenst en er een spoorverbinding is tussen Yunnan en Vietnam is het hoogst onwaarschijnlijk dat de smokkelaar u eerst met het vliegtuig van Gyalthang naar Chengdu, de hoofdstad van uw provincie Sichuan, bracht om dan helemaal over land met de trein en de auto naar Vietnam te reizen met dan nog eens een omweg via de provincie Guangzhou terwijl uw provincie Sichuan ook aan de provincie Yunnan grenst. Gezien u op de vlucht was voor een mogelijk arrestatie is deze reisroute nog onwaarschijnlijker dan ze op zich al is. Door de terugkeer naar uw provincie Sichuan en de daaropvolgende reis over land naar Vietnam stelde u zich immers bloot aan een verhoogd risico op arrestatie. Het is dan ook hoogst onwaarschijnlijk dat de smokkelaar dit risico voor u en voor zichzelf zou nemen, zeker als hij over de mogelijkheid beschikt om u vanuit Gyalthang in de aan Vietnam grenzende provincie Yunnan op een veel eenvoudigere en snellere manier naar Vietnam te brengen.

De laatste twee van bovenstaande vaststellingen maken het onwaarschijnlijk dat u dat u ooit in Gyalthang bent geweest én dat u de door u geschetste route voor het verlaten van Tibet hebt afgelegd. In het licht van de rest van bovenstaande vaststellingen draagt dit er verder toe bij dat u uw verblijf in Tibet, VRC de laatste jaren niet aannemelijk hebt gemaakt.

Ten dertiende blijkt uit uw beperkte kennis over uw **reisweg naar België** dat het niet aannemelijk is dat u deze route vanuit de VRC hebt afgelegd. U kon **enkel de landen** aangeven die u aandeed en hoelang u daar verbleef. Op de vraag op welke plaatsen u daar verbleef, moest u het antwoord telkens schuldig blijven. Zo kon u **niet aangeven waar u verbleef in Vietnam ondanks dat u daar zestien dagen was**. Hetzelfde geldt voor **Spanje waar u een week verbleef**. Ook waar u **in Laos** verbleef, wist u niet (CGVS pp. 13-14).

Bovendien bleek u daarbij, **ten veertiende**, ook **niet goed op de hoogte van de persoonsinformatie in de gebruikte reisdocumenten**. Zo dacht u dat uw geboortedatum in het gebruikte paspoort stond maar u was het niet zeker. U verklaarde dat de smokkelaar u zei dat de naam er in vermeld Chutso was, uw Tibetaanse naam, maar dat u geen Chinees kan lezen. In Chinese paspoorten staan, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, de Tibetaanse namen echter in hun Chinese transliteratie in het pinyin (omzetting naar westers schrift) vermeld. Bovendien merk ik hier opnieuw op dat uit het gehoor blijkt dat u wel degelijk enige kennis hebt van de Chinese taal. (zie boven). De geboorteplaats vermeld in het paspoort wist u ook niet (CGVS p. 8). Verder kon u bij de DVZ (punt 31) niet aangeven of u legaal of illegaal reisde, noch over uw reis doorheen de VRC noch over heel uw reis naar België waarbij u meerdere keren het vliegtuig nam en verscheidene landen aandeed en er verbleef. Dat u, indien u werkelijk zulke reis aflegde, niet weet wat illegaal en legaal reizen is, komt niet geloofwaardig over en zegt veel over uw gebrek aan oprechtheid. Het is gezien het reële risico op persoonlijke controle tijdens uw beweerde reis en binnenkomst in de Schengenzone niet aannemelijk dat de smokkelaar u van deze gegevens niet beter op de hoogte heeft gebracht. Hetzelfde geldt voor het feit of u al dan niet illegaal reisde en op welke manier de reis dan eventueel illegaal zou zijn

geweest. In beide gevallen is het risico op ontdekking voor u en voor de smokkelaar die u vergezelde dan immers héél hoog.

Ten vijftiende merk ik op dat u geen asiel aanvraag in Spanje of Frankrijk waarlangs u naar België reisde. Dat u daar geen asiel aanvraag geeft weer dat u blijkbaar niet echt dringend nood had aan enige vorm van internationale bescherming, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Tot slot wijs ik er op dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier Tibetanen die Tibet, VRC, ontvluchten vaak enige tot lange tijd in India doorbrengen alwaar ze een Indische verblijfsvergunning ("Registration Certificate", RC) en Indische internationale reisdocumenten ("Identity Certificate", IC) verwerven. **Het geheel van bovenstaande vaststellingen laten me op zijn minst toe redelijkerwijs te vermoeden dat u nadat u Tibet, VRC, verliet geruime tijd in een derde land hebt doorgebracht** waarbij een verblijf in India een reële mogelijkheid is. De ongeloofwaardigheid van uw reisweg naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten zouden er dan kunnen op wijzen dat u met uw persoonlijke, legale documenten bent gereisd waarbij een reis van India met een IC naar België een reële mogelijkheid is. In elk geval geeft u geen zicht op uw werkelijke identiteit, reisweg en wanneer u Tibet, VRC, hebt verlaten, waar u sindsdien hebt verbleven, in welke hoedanigheid en onder welk statuut u daar hebt verbleven, hoe en met welke reisdocumenten u van daaruit naar België bent gereisd en waarom u dit derde land hebt verlaten. U werd verscheidene keren met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen geconfronteerd en er op gewezen dat ik u daardoor internationale bescherming kan ontzeggen. U kreeg daarbij telkens de kans alsnog zicht te geven op uw werkelijke situatie. U bleef echter vasthouden aan uw onaannemelijke verklaringen (CGVS pp. 9, 14). Ik wijs er in dit verband op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Ik mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, reisdata, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, uw eventuele statuut daar, de door u afgelegde reisroute en uw vluchtmotieven. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid hebt verteld over wanneer u Tibet verliet en waar u hebt verbleven voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat u uitgebreid de kans heeft gekregen hierover klaarheid te scheppen, blijft u, ook na confrontatie met mijn bevindingen, volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeer ik in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België hebt geleefd, onder welke omstandigheden en wanneer en waarom u Tibet, VRC, hebt verlaten. De vaststelling dat u me niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België hebt verbleven en me geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie leidt er toe dat u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas en uw verblijf in Tibet de laatste jaren neerlegde, weerleggen niets van mijn vaststellingen. Integendeel, zoals bovenstaand uiteengezet, maken ze een integraal onderdeel uit van het feit dat u uw verblijf in Tibet de laatste jaren niet aannemelijk hebt gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/5, § 4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", en van het vertrouwensbeginsel. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33, (1) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing

van 10 december 1984. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". In een vierde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 32 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Verzoeksters verklaringen ter terechtzitting

Tijdens haar gehoor op het CGVS hield verzoekster vol dat zij tot aan haar vertrek naar Europa in Tibet heeft verbleven. Verzoekster die overeenkomstig artikel 14 PR RvV werd ondervraagd, verklaarde ter terechtzitting dat zij heeft gelogen tijdens haar gehoor op het CGVS en dat zij voor haar vertrek naar Europa gedurende een tiental jaar in India heeft verbleven. Zij stelt ter terechtzitting dat zij India heeft verlaten omwille van de moeilijke situatie daar zij soms werk had en soms niet. Het feit dat verzoekster pas ter terechtzitting in het kader van onderhavig beroep toegeeft dat zij tijdens haar gehoor op het CGVS heeft gelogen en dat zij gedurende een tiental jaar voor haar vertrek naar Europa in India heeft verbleven, doet in ernstige mate afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Er werd haar immers van bij de aanvang van haar asielprocedure op het hart gedrukt de waarheid te vertellen (administratief dossier, stukken 14 en 15). Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Verder dient vastgesteld dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift onder meer als volgt stelt: "*Verzoekster is niet meer in het bezit van haar RC, die werd vernietigd door de smokkelaar*" (p. 8), "*Verzoekster is niet in het bezit geweest van een IC. Dit werd vernietigd door de smokkelaar.*" (p. 13),

"Verzoekster heeft hierboven reeds aangegeven dat zij als Tibetaan op ernstige wijze werd gediscrimineerd. Hierboven werd al uitgebreid aangehaald dat verzoekster niet in het bezit is van een "officiële RC" en dit voor verzoekster heel wat problemen zal bezorgen." (p. 22), en "Verzoekster kan evenmin de hulp van het land waar zij gedurende geruime tijd heeft gewoond, zijnde India, inroepen. Verzoekster heeft geen zekerheid op het grondgebied te zullen worden toegelaten (zie ook wat hierboven werd uiteengezet)." (p. 28). Uit de COI Focus "CHINA INDIA. De Tibetaanse gemeenschap in India" van 26 juni 2014 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt bovendien dat er maar weinig Tibetanen zijn overgebleven die nog niet over een RC beschikken (p. 14) en dat ook een IC verkrijgen doorgaans geen probleem vormt (p. 20-21) (zie ook *infra*). Gelet op de informatie in het algemeen dossier en verzoeksters verklaringen in onderhavig verzoekschrift kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekster in India in het bezit was van een RC en dat zij met haar IC India heeft verlaten.

2.3.3. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen van verzoekster ter terechtzitting en in onderhavig verzoekschrift, in samenhang met de informatie in het administratief dossier, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat zij in India in het bezit was van een periodiek verlengbare verblijfsvergunning. Omdat de smokkelaar haar RC en IC zou hebben vernietigd, betwist verzoekster de stelling dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India, gezien zij daartoe niet over de nodige documenten beschikt, meer bepaald beschikt zij niet over het reisdocument *Identity Card* (IC) met een *No Objection to Return* (NORI)-stempel.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op pagina 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC). Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "geen garantie" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 20-21).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering dat zij niet meer in het bezit is van haar RC en IC, merkt de Raad op dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.3.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *"informeel statuut"* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *"dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar ook *"De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (bijvoorbeeld in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboorteplaatsen op het RC, hetgeen verzoekster *in casu* aanhaalt, vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een

concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het Hof van Justitie van de Europese Unie is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in artikel 26 en 27 van richtlijn de 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.4. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde ter terechtzitting dat zij India verlaten heeft omdat zij soms werk had en soms niet. Verzoekster stelt in onderhavig verzoekschrift dat zij in India wordt gediscrimineerd en er geen rechten heeft.

Wat betreft het feit dat zij in India soms werk had en soms niet, dient er worden op gewezen dat dit een asielmotief betreft dat geen verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Wat betreft verzoeksters stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, blijkt uit de informatie in het administratief dossier daartegen dat "*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*" en dat Tibetanen er "*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*", terwijl er "*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*" (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 27-28). In haar verzoekschrift brengt verzoekster geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoekster stelt weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van "*alomtegenwoordige discriminatie*", doch de stukken die verzoekster daartoe bij haar verzoekschrift voegt, kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijvoorbeeld de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoekster nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 27), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. Wat betreft het probleem van verkrachtingen en de gebrekkige positie van de vrouw in India tenslotte, kan worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak inderdaad ernstige problemen stellen hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is. Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat de partijen bijbrengen dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd. Verzoeksters algemene verwijzing naar de "*precaire positie van vrouwen in India*" ten slotte, alsook alle door haar aangebrachte stukken en beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.5. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.6. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER